

Vypraveno

dne 6.6.14 35

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

MVCRP011GQMV

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne: 6. 6. 2014

podpis: [Signature]

Praha 22. 5. 2014

Č.j.: MV - 28633- 5/VS - 2014

Naturalizace v České republice (GA15-076269)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0184 r

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl na základě včasného rozkladu, který podali manželé

a děti

– Kosovo

- Kosovo i za nezl.

Kosovo,

- Česká republika,

Česká republika a

republika, všichni státní občané Kosova a všichni

}, (dále jen „žadatelé“),

bytem

právně zastoupeni advokátem

1,

s.r.o., se sídlem

(dále jen „právní zástupce“), proti

rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 1. 2014, č.j.: VS-1317/835.3/2-1999, jímž

nebylo podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního

občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1993

Sb.“), vyhověno jejich žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen

„žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatelé požádali dne 10. 7. 2013 prostřednictvím Krajského úřadu Karlovarského kraje o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 5. 9. 2013. Žadatel se na území České republiky zdržuje od roku 1996, jeho manželka s nejstarší dcerou od roku 1998.

Dcery a se narodily na území České republiky. Žadatel má povolen trvalý pobyt od 15. 5. 1996, jeho manželka od 17. 8. 1998, dcery od roku od 2. 12. 1998, od 9. 10. 2001 a

od 1. 12. 2004. Nejmladší dcera má povolen trvalý pobyt od 8. 9. 2008

a nesplňuje tak podmínku pětiletého povoleného trvalého pobytu ke dni podání

žádosti, stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. Dodatečně byla

k žádosti prostřednictvím právního zástupce podána žádost o prominutí splnění této

podmínky, neboť nezl. narozením na území České republiky, splnila podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. předpoklad pro její možné prominutí.

U žadatele se jedná o čtvrtou žádost. První byla pravomocně zamítnuta rozhodnutím ministra vnitra v květnu roku 2005, druhá rozhodnutím Ministerstva vnitra v únoru 2007. Do třetí žádosti, podané v roce 2012, zahrnul žadatel i manželku a čtyři nezletilé dcery. Z důvodu neodstranění podstatných vad žádosti, bylo řízení rozhodnutím Ministerstva vnitra zastaveno a rozklad proti němu byl pravomocným rozhodnutím ministra vnitra zamítnut v červnu roku 2013.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání aktuálního rozhodnutí konstatovalo, že žadatel s manželkou a nezl. dcery, vyjma nejmladší splňují podmínku pro udělení státního občanství České republiky stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., neboť mají na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržují. Dospělí žadatelé a dcera splňují i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1993 Sb., vyžadující jejich beztrestnost. Další tři nezletilé dcery splnění této podmínky neprokazují. Dospělí žadatelé prokázáním znalosti českého jazyka splňují i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 40/1993 Sb. o státním občanství. Nezletilé děti, zahrnuté do žádosti, znalost českého jazyka neprokazují.

U nezletilých dětí se považuje podmínka stanovená v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. za splněnou, ale dospělí žadatelé tuto podmínku nesplňují. Ministerstvo vnitra v odůvodnění zamítavého rozhodnutí v souvislosti s důvody pro neprominutí splnění této podmínky uvedlo, že z podkladů pro rozhodnutí je zřejmé, že porušili povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Zdravotní pojištění nezletilým dětem hradí stát. Stěžejním důvodem pro neprominutí splnění této podmínky však bylo zjištění, že dospělí žadatelé rovněž porušili povinnosti vyplývající ze zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky způsobem podrobně popsáním v odůvodnění napadeného rozhodnutí. U žadatelky se jednalo o dvě drobnější pochybení, u žadatele se, jak vyplývá ze stanoviska Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 23. 8. 2013, jednalo o dva přestupky proti pobytovému režimu v roce 2009 a v roce 2012, za něž uložené blokové pokuty byly uhrazeny. Uloženou pokutu ve výši 6 000 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč za spáchání správního deliktu ubytovatele obchodní společnost

s.r.o., žadatel přes výzvu neuhradil a v době vydání předmětného stanoviska ze dne 23. 8. 2013 probíhalo vymáhání dlužné částky Krajským ředitelstvím policie Karlovarského kraje prostřednictvím exekutora. Vzhledem k těmto skutečnostem nedoporučila cizinecká police u žadatele, na rozdíl od manželky a čtyř dcer, kladné vyřízení jeho žádosti.

Důvod pro neprominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. nezletilých dětí, shledalo Ministerstvo vnitra ve skutečnosti, že dospělým žadatelům nebylo prominuto splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Dospělí žadatelé se k negativním zjištěním, ač byli písemně vyzváni usnesením ze dne 30. 9. 2013, č.j.: VS-1317/835.3/2-1999, nevyjádřili, a ani nepožádali o prominutí splnění této podmínky. Ministerstvo vnitra tak ani nemohlo posoudit důvody, které dospělé žadatele k neplnění povinností, vyplývajících především z pobytového zákona, vedly. Nemohly tak být shledány ani případné důvody zvláštního zřetele hodné, při jejichž existenci lze podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. prominout. Jiné okolnosti pro prominutí splnění předmětné podmínky zákon č. 40/1993 Sb. nezná. U nezletilých dětí byla dodržena zásada jednotného státního občanství rodičů a jejich nezletilých dětí.

V uvedeném kontextu Ministerstvo vnitra žádost zamítlo.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí, doručenému dne 17. 1. 2014, podali žadatelé prostřednictvím právního zástupce dne 27. 1. 2014 rozklad, ve kterém uvedli, že jej odůvodní do 15 dnů. Když se tak nestalo, vyzvalo Ministerstvo vnitra dne 13. 2. 2014 právního zástupce žadatelů, aby nejpozději do 20. 2. 2014 řádně odůvodnil podaný rozklad. Na tuto výzvu nebylo ve stanovené lhůtě reagováno, a proto byl neodůvodněný rozklad dne 26. 2. 2014 postoupen rozkladové komisi ministra vnitra, která podle § 152 odst. 3 správního řádu předkládá ministrovi vnitra návrh na rozhodnutí. Teprve dne 27. 2. 2014 bylo doručeno odůvodnění rozkladu bez jakékoliv zmínky, z jakého důvodu se tak nestalo ve lhůtě do 20. 2. 2014.

Žadatelé v podaném rozkladu a jeho doplnění odkazují na známou judikaturou Nejvyššího správního soudu, především na jeho rozsudek ze dne 4. 5. 2006, č.j.: 2 As 31/2005, podle něhož z jazykového vyjádření právní normy sice vyplývá fakt, že na udělení státního občanství není právní nárok, na druhou stranu z něj však nevyplývá, že by na ně žadatel neměl ani subjektivní právo. I když tedy z ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. přímo neplyne právo na vyhovění podané žádosti, plyne z něj povinnost správního orgánu, vést řádné správní řízení, což se dle mínění žadatelů, v jejich případě nestalo. Podle žadatelů Ministerstvo vnitra porušilo zásadním způsobem své povinnosti vyplývající ze závazných ustanovení správního řádu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům kladeným podle § 68 odst. 3 správního řádu na odůvodnění správního rozhodnutí. Ministerstvo vnitra pak mělo opomenout zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a podle žadatelů, resp. jejich právního zástupce, nelze přehlížet, že v řízení byla zásadním způsobem porušena procesní práva účastníků řízení „při vydání těchto rozhodnutí“.

Podle žadatelů je napadené rozhodnutí zcela protiprávní, přičítací se jak ustálené judikatuře, tak platným zákonům a rovněž tak základnímu zákonu státu, který označuje Českou republiku, jejíž je Ministerstvo vnitra výkonnou složkou, za svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana. V souladu s tím by také měla být rozhodnutí tohoto státu.

Žadatelé v tomto ohledu poukazují především na skutečnost, že Ministerstvo vnitra rozhodovalo o žádosti **šesti účastníků řízení**. Ministerstvo vnitra přitom neshledalo splnění podmínek ani důvod pro prominutí jejich nesplnění u dvou dospělých žadatelů a na základě zásady jednoty státního občanství pak zamítlo i žádost nezletilých čtyř dcer žadatelů, které podmínky splňují, resp. u jedné je evidentně na místě prominutí splnění podmínky pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky. Ministerstvo vnitra se dle žadatelů v podstatě vyhýbá odůvodnění svých závěrů, když si svou žádost značně zjednodušuje s odkazem na zásadu jednoty státního občanství. Tento postup nemá podle žadatelů žádnou oporu v platné legislativě, resp. se přímo přiči požadavkům především správního řádu. Neodůvodnění neudělení státního občanství nezl. žadatelům, kteří splnili podmínky pro jeho udělení, činí dle žadatelů napadené rozhodnutí nezákonným.

Žadatelé jsou dále přesvědčeni, že rovněž po věcné stránce je rozhodnutí Ministerstva vnitra nesprávné. V řízení nebyl zohledněn stav věci a rozhodnutí je tak v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu a čl. 2 odst. 3 a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť zájem dítěte je označován za primární hledisko činnosti správních orgánů, pokud se týká dítěte. Žadatelé považují za nepochybné, že udělení státního občanství je v zájmu dětí, z nichž tři se zde narodily, a nejstarší prožilo v České republice celý život.

Rovněž ve vztahu k okolnostem, pro které Ministerstvo vnitra rozhodlo o neprominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. jsou dospělí žadatelé přesvědčeni, že Ministerstvo vnitra postupovalo v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Ve vztahu k neplnění povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů se má jednat o bagatelní pochybení, která jsou do značné míry ovlivněna tím, že na cizince jsou kladeny v některých případech zvýšené požadavky.

Žadatelé mj. uzavírají své námitky tím, že i když Ministerstvo vnitra má jistě možnost nevyhovět žádosti i při splnění zákonných požadavků, musí být takové rozhodnutí řádně odůvodněno, při čemž platí podle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, že: „Ministerstvo vnitra nesmí z textu ustanovení § 7 odst. 1 zákona dovozovat, že k podmínkám zde uvedeným může připojovat podmínky další v textu zákona neuvedené, jak by vyplývalo z absolutizace významu slovesa lze. Takové volné rozšiřování podmínek udělení státního občanství úvahou správního orgánu nad rámec zákona by bylo libovůlí.“ Žadatelé z uvedeného

dovozují, že je zřejmé, že Ministerstvo vnitra nedostalo požadavkům na řádné zdůvodnění svého rozhodnutí, především ve vztahu k nezletilým žadatelům. Ze všech těchto aspektů je tedy dle jejich mínění nutné považovat napadené rozhodnutí za nezákonné.

S ohledem výše uvedené navrhuji žadatelé zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení

V.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny důkazy a skutečnosti, důležité pro rozhodnutí.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem č. 40/1993 Sb. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv.

Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů (dále jen „Ústava“), z něhož vyplývá, že nabývání a pozbývání státního občanství stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon č. 40/1993 Sb., který výslovně v § 7 odst. 1 stanoví podmínky, které musí žadatel o udělení státního občanství splňovat. Při posuzování žádosti o prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství České republiky, se vychází z předpokladu, že jde o výjimku, pro kterou musí být dány závažné důvody.

Nepostačí, že jde o skutečnost uvedenou v § 11 zákona č. 40/1993 Sb. V celém správním řízení o udělení státního občanství České republiky se ministr vnitra řídí zásadami, uvedenými v § 2 správního řádu, i dalšími právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu České republiky.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti.

VI.

K námitkám, které žadatelé uvedli v rozkladu, konstatuje ministr vnitra, že je neshledal oprávněnými, a to z následujících důvodů.

Ministr vnitra předem konstatuje, že u rozkladu v jeho úvodní části, vytýkající Ministerstvu vnitra zásadní porušení povinností vyplývajících ze závazných ustanovení správního řádu, včetně nezjištění skutečného stavu věci a zásadní

porušení procesních práv účastníků při vydávání „těchto rozhodnutí“, se pravděpodobně jedná o unifikovanou podobu obdobných rozkladů, resp. žalob, neboť jsou zde uvedeny pojmy jako žalobce a žalovaný. O porušení procesních práv se žadatelé v celém průběhu správního řízení o žádosti i v další části rozkladu vůbec nezmiňují, navíc ze spisového materiálu nelze seznat, za jaké situace by jejich práva mohla být omezena či zkrácena.

Na druhou stranu nelze přehlédnout, že dospělí žadatelé nereagovali na výzvu Ministerstva vnitra o sdělení odůvodnění zjištěných pochybení v plnění jejich povinností. Lze tak konstatovat, že žadatelé, ani ve vlastním zájmu, neposkytli Ministerstvu vnitra potřebnou součinnost. Dokonce po upozornění o porušení svých povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů v oblasti veřejného zdravotního pojištění a pobytového režimu, a tím nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., o prominutí splnění této podmínky ani nepožádali.

Jak výše uvedeno, k prominutí splnění některé ze zákonných podmínek, je přistupováno výjimečně, podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb., z důvodů zvláštního zřetele hodných. Ministerstvo vnitra však z důvodů výše uvedených nemělo k dispozici vinou žadatelů k posouzení žádné důvody pro případné prominutí splnění této podmínky. Ministr vnitra se v této souvislosti neztotožňuje s názorem žadatelů, že jejich pochybení v oblasti neplnění právních předpisů byla bagatelního charakteru. To se týká především žadatele, který se dopustil přestupku podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, opakovaně a dokonce v posledním případě musela být uložena sankce za spáchání správního deliktu ubytovatele vymáhána prostřednictvím exekutora. Podle ministra vnitra neobstojí námitka žadatelů, že k jejich pochybení docházelo z důvodu statusu cizinců, na které jsou kladeny větší a přísnější požadavky. Podle ministra vnitra je naprosto legitimní vyžadovat od žadatelů znalost a plnění povinností vyplývajících z právních předpisů země, jejíž státní občanství usilují získat.

Ministr vnitra dále konstatuje, že neshledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí Ministerstva vnitra ani v části týkající se neudělení státního občanstvím dcerám žadatelů. Žadatelé do společné žádosti zahrnuli na základě ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. i své čtyři dcery, které byly v době podání žádosti i vydání napadeného rozhodnutí nezletilé a na žadatelích existenčně závislé. Jak judikoval Nejvyšší správní soud, naposledy ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2014, č.j.: 4 AS 142/2013-29, účelem obecně uznávané zásady jednotného státního občanství rodičů a dětí (čl. 6 Evropské úmluvy; § 3 písm. a), § 3a, § 4, § 6 odst. 2, § 9, § 11, odst. 1 písm. d), e) a f) zákona č. 40/1993 Sb.), je ochrana rodinných vazeb a zabezpečení jednotného státního občanství celé rodiny. Jakkoli nelze tuto zásadu absolutizovat a odhlížet od konkrétních skutečností posuzovaného případu, žadatelé museli být při podání společné žádosti srozuměni s tím, že žádosti jejich

dcer budou posuzovány v úzké návaznosti na jejich vlastní důvody a rovněž, že výsledek jejich žádosti bude bezprostředně spjat s výsledkem posouzení žádosti jejich dcer.

VII.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra je toho názoru, že při rozhodování o žádosti nebyly překročeny meze správního uvážení a nebylo rozhodováno na základě libovůle. Ministerstvo vnitra dle jeho názoru dbalo, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu zjištěných řádným způsobem a zároveň dbalo, aby nevznikl neodůvodněný rozdíl při rozhodování obdobných případů a jeho rozhodnutí tak bylo předvídatelné.

Ministr vnitra dále uvádí, že Ministerstvo vnitra dostatečně zdůvodnilo, proč nebylo žádosti vyhověno, jaké úvahy ho k tomuto závěru vedly, respektive, proč splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. nebylo prominuto a na základě toho, nemohlo být vyhověno ani dcerám žadatelů. Zde je nutné poukázat na názor vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06: „Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí. Zákon o státním občanství nezakotvuje nárok, ale pouze možnost získání státního občanství České republiky při splnění zákonných podmínek. Jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.“

Český právní řád považuje udělení státního občanství České republiky na žádost cizince za završení jeho integrace do české společnosti, nikoliv za její počátek nebo předpoklad pro její zahájení. Ministr vnitra proto konstatuje, že použití správního uvážení při rozhodování o udělení státního občanství České republiky, včetně posuzování splnění zákonných podmínek, je zcela namístě a je uplatňováno při rozhodování o všech žádostech v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání, zásadou nestranného postupu a rovného přístupu a zásadou ochrany veřejného zájmu. Pouze tímto zákonným postupem ve své komplexnosti je možné zajistit soulad zájmu žadatele a zájmu státu, který rozhoduje, zda žadatele do státního svazku přijme.

VIII.

Ministr vnitra konstatuje, že posoudil veškerý dostupný spisový materiál a všechny podklady pro rozhodnutí jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Protože

ke změně rozhodných skutečností nedošlo, rozhodl na návrh rozkladové komise, jak je shora ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, rozklad zamítnout. Důvodem zůstává u dospělých žadatelů nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., jejíž splnění nebylo žadatelům prominuto a zachování obecně uznávané zásady jednotného státního občanství rodičů a dětí, byť by tyto, s výjimkou nezpl. Ariany, kde je náprava možná, splnily z formálního pohledu příslušné podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb.:

K dosavadnímu požadavku o předložení dokladu o propuštění ze stávajícího státního svazku ministr vnitra pro úplnost sděluje, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se od nabytí účinnosti tohoto zákona dnem 1. 1. 2014, pozbytí dosavadního státního občanství pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje. Tento zákon také umožňuje v konkrétních případech zjednodušené nabytí státního občanství České republiky.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu odvolat.

Ministr vnitra:

